

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1098/07
15.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Катарине Манојловић – Андрић, чланова већа, са саветником Маријаном Тафра - Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа АБ адвокат, против решења Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије број 334-00-50/2006-05 од 14.12.2006. године, у предмету инспекцијских мера, оглашавања ништавим решења, у нејавној седници већа одржаној дана 15.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Министарства трговине, туризма и услуга, Сектор тржишне инспекције, Одељења Београд број 334-00-00792/02 од 11.07.2006. године којим је одбијен предлог тужиоца за оглашавање ништавим решења, истог, првостепеног органа број 334-00-792/2002 од 11.02.2002. године, којим је одузета тужиочева роба, ближе наведена у диспозитиву решења.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог у целини, па предлаже да се поништи и да му се надокнаде трошкови поступка. Наводи да су робу од њега првобитно били одузели овлашћени радници МУП-а, а у оквиру предкривичног поступка недозвољене трговине, а да је тек касније донето решење о одузимању робе од стране инспекције, иако се роба више није налазила код њега. Како у конкретном случају није било кривичног дела, јер је тужилац поседовао уредну документацију за робу то је кривични поступак обустављен, а није вођен ни прекршајни поступак, није било разлога за одузимање робе, те је ова морала бити тужиоцу враћена. Сматра, обзиром на околности конкретног случаја, да је решење о одузимању робе могао да донесе само суд, те да је решење првостепеног органа о одузимању робе са тих разлога ништаво, због чега је и тражио његов поништај.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору оспорио је ово у целини, те је остајући код разлога оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, тужени, оспореним решењем, одбио жалбу као неосновану, исправно налазећи да је првостепени орган правилно одбио захтев тужиоца за оглашавање ништавим решењем Министарства трговине Републике Србије, Сектора тржишне инспекције, Одељења Београд, Одсека недозвољене трговине број 334-00-72/2002 од 11.02.2002. године. За своју одлуку тужени је дао разлоге које за правилне прихвата и овај суд.

Ово стога јер из напред наведеног решења првостепеног органа произлази да је ово донето у поступку инспекцијске контроле пословања тужиоца, те у овоме одузета роба намењена промету иако тужилац није регистрован за обављање истог, нити ради код неког ко је овлашћен за обављање промета робе. Како је одредбом члана 45. тачка 1. Закона о условима за обављање промета робе, вршењу услуга у промету робе и инспекцијском надзору прописано да ће инспектор решењем одузети робу у вршењу инспекцијског надзора када се роба ставља у промет, производи или припрема за продају од стране лица које није регистровано, односно овлашћено за обављање промета робе и вршењу услуга, погрешно тужилац сматра да решење о одузимању робе, па и предметни, није био овлашћен да донесе тржишни инспектор, већ само суд. Обзиром на изнето правилно тужени оспореним решењем закључује да у конкретном случају нису били испуњени услови за оглашавање ништавим решења из члана 257. став 1. тачка 1. ЗУП-а којим је прописано да ће се ништавим огласити решење које је у управном поступку донесено у ствари из судске надлежности, са којих разлога је првостепени орган правилно применивши одредбе члана 258. наведеног Закона тужиочев предлог одбио као неоснован.

Суд је ценио наводе тужбе, па обзиром на напред изнето несумњиво чињенично стање, налази да се не могу прихватити за основане. Суд је ценио и остале наводе тужбе, о покретању кривичног поступка, па налази да ови нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој управној ствари обзиром да је у конкретном случају несумњиво да је тужиочева роба одузета решењем првостепеног органа управе

конкретном случају несумњиво да је тужба ова роба, одузета решењем првостепеног органа управе.

Са напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу одбио као неосновану и на основу члана 41. став 2. ЗУС-а одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 15.11.2007. године, У. 1098/07

Записничар, Председник већа-судија,

Маријана Тафра - Мирков, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС